

Клубей В.А.

О, думи мої, мрії золоті

Перша збірка поезій

Рівне, 2012

© Віталія Антонівна Клубей

Зміст

Передмова.....	4
«Можливо також П'ятниця».....	5
«Відколи», «***».....	6
Потрібно і нащадкам щось лишити.....	6
«Для С.Ю.Д.».....	7
«Небесна даль***».....	8
«Льодина».....	9
«Вони».....	10
«Запах літа».....	11
«Для себе».....	11
«Серпом скосило твою впертість...».....	12
«Наша осінь», «Будь ласка».....	13
«Т.Г. Шевченку».....	15
«Маска».....	15
«Життя-театр***».....	16
«Я - небо».....	17
«Молитва», «Україно».....	19
«Монамхара».....	20
«***», «Обрізані крила».....	22
«Війна».....	24
«Карпатська Україна».....	25
«Так», «Божевільна».....	26
«На теренах щастя зіграна любов ***».....	27
«Світ».....	28
«***О, думи мої, мрії золоті».....	29
«Сьогодні я літала понад хмари...».....	30
«Мій Колізей».....	31
«Улюбленим».....	32
Автобіографія.....	33

Клубей В.А. О, думи мої, мрії золоті. Перша збірка поезій. МEGУ, Рівне, 2012 .- 36 с.

Передмова

.....Щоб не сталося, завжди знайдеться олівець і клаптик паперу, щоб писати те, що миле душі і серцю. Ці вірші писалися не для якоїсь мети і цілі, а пливли з душі. «Талант - це здатність вірити в успіх. Повна маячня, коли говорять, що я раптом відкрив у собі талант. Я просто працював» (Джон Леннон). Отож, щоб принести в цей світ щось красиве, не досить тільки хотіти, потрібно йти до своєї мрії. Ось чому, ці вірші знаходяться наразі у цій збірці, бо моєю мрією завжди було і залишається писати, вдало сказаний вислів – «Тебе не запам'ятають за твої думки» - стосується цієї теми.

Можливо також П'ятниця
Я вже дикий, звіром приручений,
Із нового дня черпаю я снаги.
Долонями черпаю свіжої води,
Я до лиса й вовка вже привчений.
Про день я знаю лиш з небесного
світила,
Годинник цей ніколи не обмане,
А коли ніч людська і лісова настане
Ми в сон звірячий направляємо
вітрила.
І скільки мені років знаю я,
Мені вже тридцять, як моїй сові.
Про це сказали нам зозулі лісові,
Які рахують вік. Ми всі сім'я.
Я сповнений довіри до дерев,
Які зі мною завжди розмовляють,
Вони про все на світі знають,
Вони черпають мудрість із озер.
І цей потік свідомості безмежний,
Із нього всі ми живимось уночі,
А потім крик підхоплюють грачі
Й несуть на пагорб прибережний.
Щоночі дійство там ведеться,
Ми всі купаємось в озерній глибині

І звірі сушать шерсть там при вогні,
Я не розкажу, як усе це зветься.

Відколи

Відколи я навчилася ходити,
Я дозволяю собі бігати щосили.
Якщо впаду, бува, то неважливо,
Нехай коліна у крові побиті.
Відколи я навчилася ходити,
Я можу все в житті зробити.
Відколи страх перемогла в собі,
Я дозволяю тілу інколи літати,
Щоб душу вітром годувати,
Щоб було з чим змагатися тоді.
Відколи страх перемогла в собі,
Я допоможу страх перемогти тобі.

Потрібно і нащадкам щось
лишити

Якщо закритись у кімнаті лісовій
Й кидатись із кутка в куток,
То хоч приємно знати, що у ній
У тебе не вкрадуть твоїх думок.
Навколо, наче гарне геть усе,
Птахи голублять вухо співом

**І серце лине, вже його несе
Вітрами чудом, чистим дивом.
Цей ліс, ці прадіди дуби,
Величні сосни, що кохають зиму,
Усе кричить лиш не згуби
Краси цієї, бо без неї згинем.
Благають, на коліна вже падуть
Перед тобою, ти ж – ЛЮДИНА,
Нектару чистого напитися дадуть,
Як берегтимеш кожну їхню днину.
О, це не місто, це той рай,
Де починалося життя родити.
Тож, ти назавжди пам'ятай,
Потрібно і нащадкам щось лишити.**

Для С.Ю.Д.

**Тебе багато розуміти не могли,
Ти жив для себе, ти літав.
З тобою всі думки без сорому лягли
У ліжко. Ти ж у нім витав.
Ти божевільний, чулося услід,
Потрібно лікуватися завчасно.
Потрібно завбачати зайвих бід,
Бо краще вимкнутися вчасно.
Тебе приємно слухати завжди,
Хоча можливо – це брехня.**

**Можливо хочеться сказати: «Ти зажди.
Візьми з собою, я ж слабка.»
Не візьмеш, може не піду,
Залишуся у днях без літака душі,
Бо я боюся, що впаду,
Не втримаєш, а знизу там ножі.**

**Небесна даль, таке притуплене чуття,
Немов в коробку без питань закрили
Без отворів і поштовху в життя,
Усе, від тебе вже вогонь згасили.
Кометою ударило тебе в лице,
Це світ поцілував тебе сьогодні.
Не хочу більше я дивитися на це,
Хай мрії не збуваються підводні.
Простягну руку і ударюся об скло,
Закрию очі, поцілую вітер,
Щоб повітря кохання моє донесло,
Цілунок, бажання і звуки.
Як буду шалено бігти по полю,
То впаду, бо тут також скло.
І дуб, і береза, і вільха, й тополя
Будуть бачити, що сором замело.
Це воно - наркотик щастя,
Сніг без холоду, вода без хвиль.**

**Так хочеться з душі украсти
Те чуття, його шалений хміль.**

Льодина

**Кинуте пасмо волосся за спину,
Позаду пізно, а попереду – нове.
Він тримав її, мов льодину,
Боявся, що розтопиться і вмере.
Оберігав, плекав єдину,
Кохав її і цілував в уста.
Та губи теплі нагріли льодину
І почала топиться не з проста.
Тримав в руках все менше й менше,
Вода ж текла між пальці рук.
Він вже подумав, що вона померла,
У голові заграв фортепіано звук.
Неначе мрія відлетіла в пекло,
А там вогонь їй крила обпалив.
І все на світі інше так померкло,
Як цар нічний все небо зорями укрив.
Вода стекла у річку чорну з кров'ю,
Він втратив всі надії на життя.
Хотілося втопитися з любов'ю
Без обіцянь, без каяття.
Залишився до прірви один крок,
Один мізерний рух ноги,**

**Одна хвилинка і стрибок,
Потрібен лиш ковток снаги.
Та сталось чудо із чудес,
Піднялась його дівчина з води,
Неначе янгол із небес
Спустилася, що милий не зробив біди.
Вона вже більше не льодина,
Вже не вода і кров пуста.
Вона тепер жива людина,
Його кохана, хоч й проста.**

«Вони»

**Розв'язані із повідка, такі красиві,
Такі веселі, чепурні.
Такі усмішки незрадливі,
А що всередині, а що на дні?
Каміння, глина чи терен?
Та ні, там серце, скаже хтось,
Невже? А що ж тоді дере?
І що тоді болить когось?
Із маминих грудей відразу молоко,
Таке те молоко, то пива смак.
Гарненька дача і балкон,
Ромео і Джульєтта, це ще б пак.
За гроші куплене життя,
За гроші куплений квиток.**

**Тут вже не допоможе каяття
Й вина церковного ковток.**

Запах літа

**Обоє дивні, божевільні,
Із крилами, що пахнуть літом.
Несамовиті, зате вільні,
Усюди бродять світом.
Квітки в волоссі
Також пахнуть літом.
Коханням окільцьоване життя
За руки взявшись, полетіло,
Уже написане їм майбуття,
Давай скоріш, ще й сонечко жевріло.
Подув легенький вітерець
І щастя полетіло.**

Для себе

**Хороших і солодких снів тобі бажаю,
Моя душа. Ти наче те дитя,
Яке лелію я, яке тримаю,
Яке повинно вчитися в життя.
Ти уві сні, моя душа, літаєш,
Живеш там. Прячешся щоночі
Я так боюсь, що ти себе сховаєш,**

**І не покажеш більше мудрі очі.
Пробач ти розуму, бо він дурний,
Він навчений ставати на заваду,
Пробач йому і випити налий
Солодкого з дитинства лимонаду.
Обоє мої милі і найкращі друзі,
Ви геніальні, а розбіжності сліпі.
І кожному завжди своє в заслугі,
Хто не об'єднує в собі і розуму, й душі.**

Серпом скосило твою впертість...

**Серпом скосило твою впертість,
Твою відвагу, радість від життя.
А я все ж сподіваюсь на відвертість,
На розуміння й каяття.
Серпом тобі відтяли літо,
Відтяли щастя і любов,
Твій стержень у душі навіки,
Ти закопав, щоб не знайшов
Ніхто його. І руки опустив.
Знайшов, що треба для душі
А потім швидко опустів,
Неначе був такий завжди.
Упав на землю й закопав**

Себе по пояс у каміння.
Питаю: «А навіщо впав?
Літати краще б мав ти вміння.»
А ти мовчиш... мовчи надалі,
Все ж я з тобою, поруч, тут.
Хоч відлітаю десь у далі,
Але назад знаходжу путь.

Наша осінь

І наша осінь, що на цім папері,
Оживе вже завтра, вірю у це я.
Жовте листя нам відкриє двері,
Ми підемо під пісню солов'я.
А увечері засвітить вогник,
І дорога наша, всяяна дощем,
Встелиться лиш нам одним під ноги,
Й підемо з сміхом й під одним плащем.
Вже час прощатись, скаже вітер,
А ми ще гріємось в метро,
В руках тримаю мокрі квіти,
А в серці сонячне тепло.

Будь ласка

Будь ласка, стань для мене сонцем,
Щоб по небу тихо ширяти,

Щоб заглянувши в моє віконце
Ти зміг мене легко обняти.
Обняти променем своїм святим,
Обняти й приласкати зранку,
Бо ненадовго будеш ще таким –
Твій промінь ввечері втече із ганку.
Втече. І виступлять на небі зорі,
То стань для мене й ними ти,
Щоб очі твої зелено-прозорі
Могли щоночі до мене прийти.
Могли розказати і про смуток на серці,
І про тяжкість душі, і про сторону ту,
На якій ти стоїш, я не закрию дверці
І завжди вислухаю всю твою мету.
Ти те відлуння серця, що так гріє
Мене в холодні дні з дощем сумним,
Без тебе вітер, навіть, так не віє
Й не буде віяти уже таким.
Ти стань водою, що обличчя омиває
Мені щоранку, може тінню стань,
Від мого тіла, що на сонці відбиває
Силует та рухи, може зв'янь.
Тією квіткою, що ти мені назвав
І вирости новою, відродися,
Щоб ти ніколи більш не опадав,
Коханий друг у тебе щоб з'явився.

Т. Г. Шевченку

**Ти батько слова, ти – Тарас
Твої вірші не помирають,
Твої думки летять до нас,
Їх діти у книжках читають.
Шевченку – рідний, з Кобзарем
Ти світ перевернув на ноги.
Ми тільки трохи підростем
І станемо на твої дороги.
Писати будем ми про волю,
Про Україну та про неньку,
Не дамо занапастити долю,
Долю – милу й дорогеньку.
Ми станемо твоїми синами,
Онукami і ким захочеш ти,
Ми будемо єдиними дочками,
Щоб іти з тобою до мети.**

Маска

**Тепер смієшся, а тепер ти плачеш,
Вдягаєш маску іншу кожен день.
Обличчя справжнє в ній ти прячеш,
Ти як вода, і як огонь.
Тепер ти добрий, чистодушний,
Тепер ти любиш до нестями.**

**Ти милий, справжній, добродушний,
Ти, навіть, ніжний десь місцями.
А завтра маска геть з лица,
Приходить смуток і жорстокість,
У сумі це вже без кінця -
Ненависть...**

**Та що подієш, ти хамелеон
Я не люблю таких, як ти.
Мерзенний ти мені і он –
Ти робиш боляче мені й спекти
Мене ти хочеш цим вогнем,
Що у руці тепер тримаєш
І так продовжується день за днем,
Бо маску часто одягаєш.**

*** * ***

**Життя – театр, всі ми є актори
І роль ми граєм інколи чужу.
Ця фраза переверне іще гори,
Без сумніву тепер оце кажу.
Хтось ангела повинен зображати,
Але їх мало, їх лиш одиниці.
Хтось має право про когось подбати
І від подиву міняються зіниці.
Де тіло прощається з душею,
Там темно, там страшно, там сиро.**

Оте місце схоже на алею,
Там лиш зло, отам немає миру.
Хтось інший грає в царстві темнім,
Там унизу, у пеклі, у вогні,
У світі незвіданім, тасмнім,
Без пафосу – це просто на землі.
Чи є в людини янгол я питаю,
Чи тільки підфартить десь час від часу
На це питання відповідь не знаю,
Бо сутність розібрати важко нашу.
Життя – це чергування смужок двох,
Двох кольорів і різних значень.
На жаль не можемо переступити їх
обох,
А так би було набагато краще.

Я - небо

І куплет

Привіт, небо! Привіт, хмари!
Сподіваюсь на взаємність.
В білому одязі примари
Показують вашу наявність.

Хмара – це цигарки дим,
Який робить людину залежною

Від краси я задихаюсь ним
Й не все сприймаю, як належне.
Приспів:
Я стану небом над головою
І розстанусь лише тоді з тобою,
Як зорі із неба тихо зйдуть,
А потім, і місяць, і сонце впадуть.
II куплет
Цей світ вмщає багато людей,
А небо зір ще вдвічі більше.
Так, як у художника є ідей,
Так я подумаю на хмару сівши.

Бо я небо, я блакить,
Я прекрасна синь небесна
І більш ніким не хочу житьь,
Про це шепоче навіть весна.

Приспів:

Я стала небом над головою
І розстанусь лише тоді з тобою,
Як зорі на землю, на землю від мене
зйдуть,
А потім, і місяць, і сонце впадуть.

Молитва

Вже зорі мочки застелили небо,
Лиш білий місяць сторожем зостався
їм.

Вже ніч прийшла і помолитись треба,
Щоб день за ніччю завжди повертався в
дім.

Присіла на коліна дівчинка маленька
І, похрестившись тричі, помолилась:

За матір рідну, бо лиш ненька
На цім світі жити залишилась.
Як помолилася за матінку стару,
То склала ручки білі й між долонь
Тримала гірко, плачучи, малу
Надію, що горіла, як вогонь...

Україно

Якби я впала з втоми, Україно,
То встала б швидко, бо іще жива,
Бо ти найкраща, ти моя країна,
Ти вільна, незалежна, молода.
Які ж красиві всі твої міста,
Усі ліси, річки, усі луги.
Хоча ти іще не маєш років ста,
Та маєш ти доволі вже снаги.

Черпаєш ти її із душ людей,
Що патріотами зовуться нині.
І, ставши на дорогу, на путь цей,
Не звернеш ти в ніякі вже долини.
Бо важко буде зрадити країну,
Яка тебе зростила, породила.
Бо важко буде зрадити Україну,
Точніше, це вже просто неможливо.
Якби я впала з втоми, Україно,
То стала б швидко, бо іще жива,
Бо ти найкраща, ти моя країна,
Ти вільна, незалежна, молода.

Монамхара

Beautiful – це точно не про тебе,
Бо ти щезаєш уночі, як тінь,
Як у воді щезає крапля з неба,
Так ти розчинишся нещасна в нім –
У сумі... Страх тебе скорить, можливо,
Можливо – ні, бо ти, як сталь сильна.
Ти щось незвірене, ти, наче диво,
Як первоцвіт і як сама весна.

Приспів І:

Монамхара, мила, не тікай!
Зупинись хоча б на мить.

**Монамхара, мила, зачекай!
Щось мене в душі щемить.**

Приспів II:

**Летаргічний сон мене врятує,
Далі йти не зможу я.**

**Бог життя лише одне дарує,
Ти ж його забрала в небуття.**

II куплет

**Ти прекрасна, коли коси розпускаєш,
Коли дивишся на зливу за вікном.
Ти, мабуть, про диво ще й не знаєш,
Бо нещасна з кожним ти ковтком.
Ти не квітка, ти лише колючка,
Ти листок з шипами із троянди,
Ти для когось стала уже звичка,
А для когось ти лиш мрія завжди.**

Приспів I-II:

*** * ***

**Тісний став світ вже для добра,
Для розуміння, щастя, тиші,
Бо поселилось зерно зла,
Яке не в змозі з'їсти миші.
Тепер частіше всюди шум,
Машини їздять гучно,
А в душу рветься такий сум**

**І в серце попадає влучно.
Тісний став світ вже для добра,
Для розуміння, щастя, тиші
Й приходить думка та одна,
Що, наче, ми тепер – це миші.**

Обрізані крила

**Якби ти жив останній день на світі,
Щоб ти зробив, щоб було краще всім?
Я знаю, ти б зробив вінок із квітів,
Й червону нитку вплив у нім.
Ти б, мабуть маму ніжно цілував,
Тримаючи її дбайливі руки,
Ти б став навколішки і прочитав
Молитву за гріхи свої та муки.
Ти, мабуть, день останній так прожив,
Щоб не жаліти після смерті,
Ти б келих білого вина налив
Тим людям, що журбою здерті.
Я знаю, ти б мене прижав
До себе, до грудей своїх сильних
І в губи ніжно цілував,
Щоб ледь торкались губ твоїх.
Я знаю, страх би ти здолав,
Ти б переміг усе погане.
Ти дав би волю небесам**

**І бачив би, добро там тане.
Можливо, ти ніколи не кохав,
Не відчував такого почуття,
Не бачив блиск очей і ти не знав,
Що він такий щасливий від життя.**

**Та в день останній на землі,
Ти б так кохав, без розуміння,
Без розуміння того, що в імлі
Народжується серця вміння.**

**Я знаю, ти б усіх простив,
І ворогів своїх, і друзів щирих.
І вірю в те, що ти б просив,
Щоб Бог пробачив нас, і добрих, й
мстивих.**

**Ти б князем став на час кінця
Життя твого, яке іскрою згасне
І на порозі до старця
Ти ступив би у рай, бо там прекрасно.**

**Ти б так останній день прожив,
Щоб все погане після тебе вмерло.**

**Для цього ти б усе зробив,
Щоб гріх утік туди, де темно.**

**Я вірю в те, що сонце в небесах
Тебе по змозі цілувало б в щічку,
Бо ти хороший, ти б усе досяг
І в промені його ти вплив би стрічку.**

**В останній день до церкви б ти пішов,
Покаявся і свічку запалив.**

**Я знаю, спокій там би ти знайшов
Й багато всього доброго зробив.
Можливо, світ на краще б ти змінив,
Поставив би його на сильні ноги.
Ти в день останній правду б говорив
І не звертав на інші вже дороги.**

Війна

**Нема нічого гіршого, ніж ти,
Ти ховаєш все красиве, що є в світі;
Ти не даєш країні процвісти
У своєму прекраснішому цвіті.**

**Кров. Калюжі крові на снігу,
І плач людей, і плач землі,**

Горіння сіна у стогу,

А очі бачать все в імлі.

Жінки кричать й ховаються діти,

Фашисти їдуть, страх усім!

Де? Кому? Куди себе подіти?

Не заховатися вже в дім,

Бо все горить і все уже палає,

Гасить вогонь лиш кров людей.

Що буде далі? Це ніхто не знає

І хто молитиметься за дітей?

**Гармати, постріли і стріли,
Убивства, грабунки і скупість;
Кулі в серці, в шиї кілки,
Не мудрість в оці, а дурість.
Нищівну війну не зупинити,
Не зарадить їй словами?
Вже не можна все це припинити,
Навіщо жись тоді нам з вами?**

Карпатська Україна
Далекий березень двадцятого століття,
П'ятнадцяте число стало щасливим
днем,
Було хороше, але уже в квітні
Замінило пекло цей щасливий день.
За державу постали гімназисти,
Молоді ровесники, які
Боролись за Україну, мов
пропагандисти,
Розправивши крила юні, легкі.
Не тримали в руках іще зброю
І не бились у тяжкій війні,
В їхнім серці не було спокою,
А сьогодні війні скажем – ні!
В ті часи наші хустські нарциси

**Були стоптані вщент вояками,
Кров лилася вздовж річеньки Тиси,
Було гірко тоді нам із вами.
Красне поле укрилося кістками,
Вкрилось трупами «наших» і «ваших»
Вояків, що лягли за державу,
Вояків на коліна упавши.**

Так

**Вінчане обіцянкою раннє небо,
Пальці, пальці, щось неначе золоте.
Ні, не треба, плакати не треба,
Щастя часом не святе?
Іще зорі видно в сивих небесах,
Дивишся в віконце на даху,
А очі карі в сльозах,
Бояться відпустити зі страху.
І поцілунок ніжний не втрачає смак,
І слово – це не ні, це так!**

Божевільна

**Не дивись їй в очі,
Не посміх, не говори,
Бо вона летить щоночі,
Божевільна, догори!**

**Вона музикою дише
І танцює, мов зоря,
Та мовчить і тільки пише,
Божевільна ж не дарма.
Спить і розмовляє,
Вдень молотить річ,
Увісні вона кохає
І її чекає ніч.
Дивиться у вічі,
Пише залюбки,
Не кохає двічі,
Не садить плітки.
Чорні джинси й кофта,
Кеди на ногах.
Отака от сохта –
Божевільний птах.**

**На теренах щастя зіграна любов,
Три дороги вірності, пощада.
Одинокий ти пастуше, плакати би знов.
Сум'яттям покірنا доля молода,
Коментар брехні: «О, яка красива!»,
Ця любов пливе, мов в річеньці вода.
Золоте волосся, стрічка синя в нім,
Жовте плаття і сандалі чорні.**

**Аж до п'ят сягає, ноги в полотні.
Сохлі губи хочуть пити із струмка,
Ніжаться на сонці коси золоті,
Ось, яка вона висока, ось, яка струнка!
Легко вітрові дається мова,
Линуть звуки в синь, у небеса,
І кружляє світом мрія кольорова.
Про життя написаний роман,
Що корить собі людей, їх очі,
Що несе в собі лихий обман.
І вона вся вірна, тихо дише,
Ходить по степах в осінні дні
І шукає лист, а потім сміло пише.
Ліву руку завжди простягає ввись,
Правою до серця тягнеться щодня,
Ти уже збагни, ти уже проснись!
Ти впадеш із хмарки, як настане день,
Мрії всі розвієш, жадібно заплачеш,
Кинеш жовте плаття просто у огонь!
І помре останній лист, думка й мрія,
Степ вже не простить тебе,
Ти не прийдеш, вмре його надія.**

Світ

**Хитаючись, прокидається світ,
Здіймається навдибки, плаче.**

**Під звук птахів політ,
Сліпий лиш не побачить!
І те, що буде завтра з нами,
Сліпить, частинка до одної,
Арфами, думками, віршами,
Мінялося усе з очей живої.
Щодня з'являлося зі сходу,
Заходило на заході під вечір.
Здавалося, лягало в воду,
Але точніше комусь на плечі...
І так щодня по колу вміло,
По рівній, між планет летить.
Отак мені б витати сміло,
Отак би жить, отак любить...**

***** О, думи мої, мрії золоті
Вони розправляють сильні крила,
Вдивляються в небесну даль.
Покинете усе, летять щосили,
Покинули і дім, на жаль.
Куди прямуєте, могуті,
Де теплі ті краї?
Там зорі вже не такі жагучі.
Там рай для журавлів.
Чому зима лякає вас,
Невже це ви здаєтесь?**

**Ви летите щорічно раз,
Чи ви не розіб'єтесь?
О, думи мої, мрії золоті.
Летіть до сонця й моря,
Подивіться на землі оті святі,
Скажіть, яка в них доля.**

**Сьогодні я літала понад
хмари...**

**Сьогодні я літала понад хмари
І цитувала голосно Костенко!
Над сонечком, лугами і лісами.
«Моя любов чолом сягала неба,
А ти ходив ногами по землі»
Усе, що чарівне – тобі не треба.
А в голові одні думки прекрасні,
Вже не ховаю в скронях їх,
Там буря слів, там блискавиці ясні.
Лечу і закриваю тихо очі,
Там, на перетині свідомого життя.
Ту музику я слухаю щоночі.
Так дивно, та один він знав оце,
Соліст «Машини часу» - милий.
Лечу віддаль. Не зупинюсь уже!**

Мій Колізей

**У насолоді дня, в нирвані,
Щоденно бачу сонячний «привіт»,
Бо всі хвилини незрівнянні,
А я б ішла кудись в політ.
Все вимагаю більше брати,
Втікати хочу від усіх,
Канада мене кличе, брате,
Але ж там гірше без «своїх».
А тут – прекрасно, тихо, мило
І на душі якась диковина
Переступаю все несміло,
Чогось чекаю. Дивна ж я.
Душа, неначе той музей,
Там антикваріатні речі.
І тіло, наче Колізей,
В нім битви теж доречні.
Не хочу бути я ареною життя,
Втекти б, щоночі мрію.
А потім чую стогін і ниття,
Жива-жива! А не лелію.
Сто тисяч років наперед
Чекати треба сили.
І може стане той момент
Й ковтну її красиво.**

Улюбленим

**Навіть інколи, коли тобі хочеться
кричати,
Стримай себе, втягни слова назад в
думки,
Щоб сказане-несказане не виявилось
дзвінком,
Чи надто голосним, щоб не було почате.
Щоб потім ти не грався з
самокритичним Я,
Щоб не жалів себе, а то й часом
ненавидів,
Через те, що за хвилями думок не
вгледів
Слова «зупинись». Отаке воно і є
життя.
А ще інколи ти радієш дуже голосно,
А потім приходить смуга перешкод,
Ти хочеш об'їхати її через лівий
поворот,
Але тобі це не вдасться. Всі біди
порізно.
Тоді додай в свою каструлю трохи тиші,
Трохи чесності перед собою ти відчуй.
Змирися з часом. Всю душу з середини
відбудуй,**

**Поклич гостей, які хороший настрій
лишать.**

**Тоді ти зрозумієш, що життям керує
сила,**

**Що ти зумієш побороти лінь і страх
Себе чужого. Що ти – є ти і твоя тінь,
Що ви удвох і що у вас є крила.**

Автобіографія

Я, Клубей Віталія Антонівна, народилася в с. Велятино, Хустського р-ну, Закарпатської обл. 5 грудня 1993 року.

Наразі я є студенткою «Міжнародного економіко-гуманітарного університету ім. Степана Дем'янчука». Навчаюся на природничо-географічному факультеті. Вірші почала писати в сім років, надто вже було цікаво малому дівчаті підбирати співзвучні слова.

Стійка позиція в житті допомагає мені долати найрізноманітніші труднощі. Головним у житті вважаю саморозвиток. Моє кредо: «Життя прожити – не поле перейти».

Клубей Віталія Антонівна

О, думи мої, мрії золоті

ПЕРША ЗБІРКА ПОЕЗІЙ

**Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука**

**Комп'ютерний набір в редакторі
Microsoft©Word©2003 В.А.Клубей**

Редагування, макетування та дизайн Р.М.Літнарівч

**.....33027,м. Рівне,Україна
Вул.акад. С.Дем'янчука,4, корпус 1
Телефон:(+00380) 362 23-73-09
Факс:(+00380) 362 23-01-86
E-mail:mail@regi.rovno.ua
chypka@inbox.ru**